

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Franciscyho a sudkýň JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej v právnej veci žalobcu **E.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. A., advokátom so sídlom v K., proti žalovanej **C., a.s.** so sídlom vo S., za účasti S., so sídlom v B., vedľajšej účastníčky na strane žalovanej, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11 C 798/2002, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 4. decembra 2007 sp. zn. 11 Co 83/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanej a vedľajšej účastníčke nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou, ktorú podal 4. novembra 2002 na Okresnom súde Poprad, domáhal, aby žalovaná bola súdom zviazaná zaplatiť mu do 3 dní náhradu za vytrpenú bolesť vo výške 1 023 000 Sk a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4 653 000 Sk. Ku škode na zdraví došlo 17. augusta 2001 v dôsledku jeho úrazu pri plnení pracovných úloh u žalovanej. Okresný súd Poprad rozsudkom z 25. mája 2005 č.k. 11 C 798/2002-211 v spojení s ďalšími rozhodnutiami, ktorými bol tento rozsudok doplnený a opravený, zviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi náhradu za bolesť vo výške 50 640 Sk (vo výške základného bodového ohodnotenia) a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1 488 060 Sk (vo výške 30-násobku základného bodového ohodnotenia). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Proti uvedenému rozsudku bolo podané odvolanie, ktorému Krajský súd v Prešove vyhovel a uznesením z 30. januára 2007 sp. zn. 10 Co 20/2006 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa s tým, že pri náhrade za bolesť treba za primerané odškodnenie považovať náhradu vo výške 5-násobku základného bodového ohodnotenia a pri náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia náhradu vo výške 20-násobku základného bodového ohodnotenia. Súdu prvého stupňa pri tom vytkol, že sa dostatočne nezaoberal otázkou (spolu)zodpovednosti účastníkov konania za pracovný úraz.

V ďalšom konaní Okresný súd Poprad rozsudkom z 18. mája 2007 č.k. 11 C 798/2002-430 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi do 3 dní náhradu za vytrpenú bolesť vo výške 253 200 Sk a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 992 400 Sk; vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania a na účet súdu súdny poplatok a náhradu preddavkovaných trov štátu. Dokazovaním mal preukázať, že následkom úrazu navrhovateľ utrpel devastačné poranenia pravej ruky s poranením kože, šliach, svalov, nervov, ciev, kostí a kĺbov a následnou stratou palca v úrovni základného článku, stratu ukazováka v úrovni tela základne základného článku, stratu tretieho prsta v úrovni základne základného článku, stratu štvrtého prsta v úrovni základne základného článku a stratu piateho prsta v úrovni nad hlavičkou záprstnej kosti. Dospel k záveru, že tieto zranenia zanechali na zdraví žalobcu trvalé následky, v dôsledku ktorých je pravá horná končatina nefunkčná pre bežnú činnosť. To mu spôsobuje obmedzenia v osobnej, rodinnej a pracovnej oblasti života, v možnostiach jeho kultúrneho a športového vyžitia, v možnostiach voľby jeho zamestnania. Podľa právneho názoru súdu prvého stupňa zodpovedá priznané zvýšenie náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia mimoriadnej povahy a okolnostiam daného prípadu, ako aj miere zavinenia pracovného úrazu žalobcom (20 %) a žalovanou (80 %). Žalobca utrpel úraz v pomerne mladom veku a znaleckým dokazovaním boli preukázané výrazné bolesti žalobcu, ktoré sa stali bežnou súčasťou jeho života a obmedzujú ho pri vykonávaní pracovnej a športovej činnosti, ako aj v spoločenskom vyžití.

Na odvolanie žalobcu a vedľajšej účastníčky Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 4. decembra 2007 sp. zn. 10 Co 83/2007 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil v jeho napadnutej zaväzujúcej časti vo veci samej tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi do 3 dní titulom náhrady za bolesť 202 560 Sk a titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia 793 920 Sk. Žalobu zamietol v časti, týkajúcej sa zaplatenia náhrady za bolesť v rozsahu prevyšujúcej 202 560 Sk, ako aj za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu

prevyšujúcom 793 920 Sk po sumu 992 400 Sk. Napadnutý rozsudok potvrdil vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania a rozhodol, že vedľajšia účastníčka konania nemá právo na náhradu trov konania. Rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť štátu náhradu preddavkovaných trov potvrdil. Napokon zmenil výrok rozsudku, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť súdny poplatok. V odôvodnení uviedol, že v danom prípade na pracovisku žalovanej došlo v dôsledku nedodržania bezpečnostných predpisov k pracovnému úrazu, ktorý mal za následok poškodenie zdravia žalobcu. Následky tohto pracovného úrazu boli predmetom znaleckého dokazovania, v rámci ktorého znalec ohodnotil bolestné 844 bodmi a sťaženie spoločenského uplatnenia 827 bodmi. Odvolací súd ustálil, že žalobcovi vzhľadom na vytrpené bolesti patrí náhrada vo výške 5-násobku bodového ohodnotenia (čo predstavuje 253 200 Sk). Vzal pri tom na zreteľ, že ide o prípad hodný osobitného zreteľa (§ 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia – ďalej len „vyhlášky č. 32/1965 Zb.“), lebo žalobca sa musel podrobiť 11 operáciám, ktoré prebiehali v narkóze, následnej dlhej a veľmi bolestivej liečbe, s bolestami spojeným rehabilitáciám a priznanie náhrady za bolesť iba vo výške základného bodového ohodnotenia zvýšeného na dvojnásobok by nebolo primerané. Pokiaľ ide o náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na trvalé následky pracovného úrazu (devastačné poranenia pravej ruky, stratu prstov na nej, obmedzenie pohyblivosti pravého zápästia a ramena, rozsiahle plošné jazvy v oblasti brušnej steny, ruky, predlaktia a ramena, ako aj vážne duševné poruchy) sú v tomto prípade dané dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb.) a primeranou je náhrada vo výške 20-násobku základného bodového ohodnotenia (čo predstavuje 992 400 Sk). Žalovaná sa zbavila zodpovednosti v rozsahu 20 %, lebo preukázala, že žalobca porušil právne predpisy, s ktorými bol riadne oboznámený a že toto porušenie bolo jednou z príčin vzniku škody. Z uvedeného dôvodu mal prvostupňový súd odpočítať 20 % z priznanej náhrady škody za bolestné a za sťaženie spoločenského uplatnenia, čo však v skutočnosti iba konštatoval, avšak nepremietol do výpočtu náhrad. Túto nesprávnosť napravil odvolací súd; uviedol, že po odpočítaní 20 % zo sumy 253 200 Sk (5-násobku bodového ohodnotenia za vytrpenú bolesť) predstavuje náhrada za bolesť 202 560 Sk; po odpočítaní 20 % zo sumy 992 400 Sk (20-násobku bodového ohodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia) patrí žalobcovi náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 793 920 Sk. Vzhľadom na to rozhodol o prevyšujúcej časti tak, že žalobu zamietol v časti o zaplatenie náhrady za bolesť v rozsahu prevyšujúcom sumu 202 560 Sk po sumu 253 200 Sk, ako aj v časti o zaplatenie náhrady za

sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu prevyšujúcom sumu 793 920 Sk po sumu 992 400 Sk. V prevyšujúcej časti výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba zamietnutá, potvrdil.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním v časti, ktorou odvolací súd zamietol žalobu o zaplatenie náhrady za bolesť v rozsahu prevyšujúcom 202 560 Sk po sumu 253 200 Sk, a tiež v časti, ktorou odvolací súd zamietol žalobu o zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu prevyšujúcom 793 920 Sk po sumu 992 400 Sk. Uvedené rozhodnutie žiadal v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru sa odvolací súd v konaní dopustil tzv. inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že po zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Prešove z 30. januára 2007 sp. zn. 10 Co 20/2006 bola v ďalšom konaní a rozhodovaní súdu prvého stupňa spoluzodpovednosť žalobcu na vzniku poškodenia na jeho zdraví (vo výške 20 %) nielen deklarovaná, ale aj zohľadnená pri výpočte náhrad. Opätovným krátením takto priznanej výšky odškodnenia o 20 % sa odvolací súd dopustil duplicitného krátenia, ktoré nemá oporu v § 441 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalobcu nebol postup súdu prvého stupňa správny, lebo ak so zreteľom na všetky relevantné skutočnosti považoval za primerané odškodnenie bolesti vo výške 253 200 Sk a odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 992 400 Sk, mal v súlade s § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. priznať 6,25-násobok základného bodového ohodnotenia bolestného [lebo $(844 \text{ bodov} \times 60 \text{ Sk} \times 6,25\text{-násobok}) - 20 \% = 253\,200 \text{ Sk}$] a 25-násobok základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia [lebo $(827 \text{ bodov} \times 60 \text{ Sk} \times 25\text{-násobok}) - 20 \% = 992\,400 \text{ Sk}$]. Priznanie len 5-násobného zvýšenia základného bodového ohodnotenia za bolesť a len 20-násobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia označil žalobca za neprimerané a nezodpovedajúce požiadavke spravodlivej súdnej ochrany. Pokiaľ ide o vytrpenú bolesť, žalobca opätovne poukázal na charakter a rozsah jeho zdravotného poškodenia a počet nevyhnutných medicínskych úkonov (najmä operácií, anestetických úkonov, hospitalizácií, opakované a s výraznou bolesťou spojené preväzy, čistenia rán a odstraňovanie odumretého tkaniva, injekčnou formou podávané anestetiká a antibiotiká, infúzie, tubularizovanie brušného laloku, dlhotrvajúce a bolestivé rehabilitačné procedúry, poúrazové psychické traumy, úzkosti a duševné bolesti). Ohľadom sťaženia spoločenského uplatnenia zopakoval, že v čase pracovného úrazu mal 46 rokov, bol zdravý, plnohodnotne sa zúčastňoval na živote,

rád chodieval na kultúrne a spoločenské podujatia a bez problémov plnil svoje občianske, pracovné a rodinné úlohy. V dôsledku úrazu sa radikálne zmenil jeho život vo všetkých sférach (je odkázaný na pomoc aj pri bežných životných úkonoch, úprave zovňajška, príprave stravy, obáva sa reakcií okolia pri pohľade na jeho zdevastovanú ruku, je na invalidnom dôchodku). Vyslovil názor, že vyhláška č. 32/1965 Zb. je vývojom prekonaná a ňou upravené jednorazové odškodnenie nie je v dostatočnej miere spôsobilé naplniť satisfakčnú funkciu náhrady škody na zdraví. Podľa názoru dovolateľa treba pri aplikácii tohto predpisu zohľadniť aj ekonomicko-sociálne pomery v čase rozhodovania o odškodnení za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Právne posúdenie veci odvolacím súdom plne nezodpovedá požiadavke náležitej a efektívnej ochrany práv a oprávnených záujmov žalobcu, pretože dostatočne nevystihuje to, že zmyslom a účelom vyhlášky č. 32/1965 Zb. je zabezpečenie primeraného doživotného odškodnenia a dosiahnutie finančnej satisfakcie v situácii, v ktorej reparácia vzhľadom na povahu vzniknutých následkov nie je možná. Pokiaľ táto vyhláška umožňuje primerane zvýšiť odškodnenie na tomu zodpovedajúcu úroveň, mal odvolací súd postupovať so zreteľom na celý komplex okolností daných v čase vyhlásenia jeho rozsudku (§ 154 ods. 1 O.s.p.), teda vrátane primeranosti priznávaného peňažného plnenia a so zreteľom na jeho reálnu hodnotu a spôsobilosť naplniť satisfakčnú funkciu v prípade žalobcovho mimoriadne závažného poškodenia zdravia, doživotne deformujúceho jeho život. Uvedené skutkové okolnosti neboli spochybnené ani súdmi a spornou v dôsledku toho zostáva iba otázka, aká peňažná suma je adekvátne spôsobilá doživotne odškodniť devastáciu zdravia a nadväzujúcu stratu mnohých životných perspektív žalobcu.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť, lebo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne. Podľa jej názoru žalobca v dovolaní zotrváva na svojich skorších tvrdeniach a argumentáciách a nezohľadňuje, že už bol primerane odškodnený.

Vedľajšia účastníčka vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne. Miera spoluviny žalobcu za vzniknutý pracovný úraz bola stanovená na 20 % a žalobca so stanovenou mierou zodpovednosti súhlasil. Odvolací súd správne z priznaného mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť odpočítal 20 %, ktorú prvostupňový súd neodpočítal. Obdobne pokiaľ priznal žalobcovi 20-násobné zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a z tejto náhrady odpočítal súdom prvého stupňa nezohľadnené spoluzavinenie žalobcu vyjadrené 20 %, rozhodol správne. V odvolacím súdom priznanej

náhrade sú zohľadnené všetky trvalé následky z hľadiska možnosti žalobcu uplatniť sa v živote a spoločnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti výroku rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

1. Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu skúmať, či dovolaním napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či v konaní nedošlo k vade konania v zmysle § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žalobca v dovolaní netvrdil, že konanie je zaťažené niektorou z týchto väd a existencia procesnej vady v zmysle § 237 O.s.p. nevyšla v dovolacom konaní najavo.

2. Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. námietkou, že v konaní došlo k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nekonkretizoval ale, v čom má podľa neho táto vada aplikácie

procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku spočívať, a obsah časti II. 1. dovolania, v ktorej sa zmienil o tom, že „nesprávne právne posúdenie veci a inú vadu konania vidí ... v nasledovných záveroch odvolacieho súdu“ (o duplicitnom znížení odškodnenia o 20 %) svedčí o tom, že dovolateľ po rozhodujúcej – obsahovej stránke v skutočnosti nenamietal existenciu procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ale nesprávne právne posúdenie veci.

3. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca nespochybňuje správnosť právnych záverov, ku ktorým dospeli súdy pri určovaní počtu bodov vyjadrujúcich bolesť vytrpenú žalobcom (844 bodov) a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia (827 bodov); netvrdí ani, že by výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia za jeden bod v sume 60 Sk nezodpovedala vyhláske č. 32/1965 Zb. Dovolateľ napokon nenamietá ani správnosť záveru o miere jeho zavinenia na vzniku škody (20 %). Dovolací súd preto správnosť týchto záverov odvolacieho súdu nepreskúmal.

I keď dovolateľ v časti III. dovolania uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu napadol v časti, v ktorej dovolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zamietol žalobu o odškodnenie a/ bolesti v rozsahu prevyšujúcom 202 506 Sk po 253 200 Sk, a b/ sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu prevyšujúcom 793 920 Sk po 992 400 Sk, je pre účely dovolacieho konania potrebné (najmä so zreteľom na niektoré časti dovolania a dovolacie námietky žalobcu) zdôrazniť, že predmetom dovolacieho prieskumu mohli byť len výroky dovolaním napadnuté. Dovolací súd preto nemohol posudzovať správnosť zamietnutia žaloby nad sumu 253 200 Sk (pokiaľ ide o náhradu za bolesť) a nad sumu 992 400 Sk (v prípade náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia).

Náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sú dve relatívne samostatné zložky náhrady škody na zdraví, i keď sú vo vyhláske č. 32/1965 Zb., ktorú treba

na daný prípad aplikovať (§ 11 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia), upravené spoločne. Táto vyhláška upravuje zvlášť podmienky, za ktorých sa poskytuje odškodnenie za bolesť, a zvlášť podmienky pre odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Aj zvýšenie odškodnenia u oboch nárokov treba posudzovať osobitne (viď tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 117/2000). Súdy oboch nižších stupňov dospeli v konaní k zhodnému názoru, že v prejednávanej veci sú dané dôvody pre mimoriadne zvýšenie tak náhrady za bolesť, ako aj náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (obsah spisu svedčí o tom, že ich zhodný názor o splnení podmienok pre aplikáciu § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. je správny). Odškodnenie za bolesť musí byť primerané povahe poškodenia na zdraví a priebehu liečenia, odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia musí byť primerané povahe následkov a rozsahu obmedzenia možností poškodeného uplatniť sa v živote a spoločnosti. Úvaha súdu o „primeranosti“ zvýšenia nie je neobmedzená, lebo vyhláška č. 32/1965 Zb. tým, že rámcovo stanovila predpoklady pre vznik nároku na základné odškodnenie a pre vznik nároku na jeho mimoriadne zvýšenie, určila zároveň hľadiská, ktoré v ich vzájomnej nadväznosti a kombinácií usmerňujú úvahu súdu o miere „primeranosti“ zvýšenia vo výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa.

Súdy oboch nižších stupňov vychádzali z rovnakého základného bodového ohodnotenia, z rovnakej hodnoty bodu a z tej istej miery zavinenia účastníkov konania na vzniku škody. K rovnakým záverom dospeli tiež v otázke opodstatnenosti zvýšenia základného bodového ohodnotenia a primeranosti (násobku) konkrétneho zvýšenia. Dôvodom pre zmenu výroku prvostupňového rozsudku priznávajúceho žalobcovi náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia bol iba záver odvolacieho súdu, že súd prvého stupňa síce konštatoval mieru spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody na zdraví vyjadrenej 20 %, nezohľadnil ju ale pri výpočte výšky náhrady za bolesť.

Zo spisu – najmä z bezprostredne argumentačne súvisiacich častí rozsudku Okresného súdu Poprad z 18. mája 2007 č.k. 11 C 798/2002-430 obsahujúcich odôvodnenie výpočtu náhrad (viď posledný odsek str. 6 a prvý odsek str. 7 tohto rozsudku) vyplýva, že súd prvého stupňa vychádzal z miery zodpovednosti žalobcu za pracovný úraz vo výške 20 % a priznával jej význam aj pri určovaní výšky náhrad patriacich žalobcovi. Pri vyčísl'ovaní náhrady a/ za bolesť sa riadil výpočtom: 844 (počet bodov) \times 60 Sk (hodnota jedného bodu) \times 5 (násobok zvýšenia) = $253\,200$ Sk, a b/ za sťaženie spoločenského uplatnenia sa riadil výpočtom: 827

(počet bodov) x 60 Sk (hodnota jedného bodu) x 20 (násobok zvýšenia). Je zrejme, že v uvedených častiach odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa slovne vyjadrený spôsob výpočtu (vrátane vzťahu jednotlivých faktorov algebrického výrazu) nie je totožný s číselným vyjadrením výpočtu, lebo číselný výpočet opomenul numericky vyjadriť slovne konštatovanú potrebu odpočítania faktoru vyjadrujúceho mieru zavinenia pracovného úrazu žalobcom (20 %). So zreteľom na to sa dovolací súd stotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že prvostupňový súd mal – v súlade s logikou slovne vyjadreného odôvodnenia svojho rozhodnutia – zahrnúť do svojho výpočtu aj odpočítanie 20 % z priznanej náhrady škody za bolestné a za sťaženie spoločenského uplatnenia, a že to súd prvého stupňa iba konštatoval, avšak nepremietol do výpočtu náhrad. Z vecnej súvislosti už spomenutých odsekov na str. 6 a 7 rozsudku súdu prvého stupňa napokon vyplýva, že v poradí druhý odsek str. 7 tohto rozhodnutia obsahuje odôvodnenie správnosti výpočtu odškodnenia, ktorý už na mieru zavinenia pracovného úrazu žalobcom prihliada.

Pokiaľ odvolací súd pri vyčísl'ovaní náhrady a/ za bolesť vychádzal z výpočtu: 844 (počet bodov) x 60 Sk (hodnota jedného bodu) x 5 (násobok zvýšenia) – 20 % = 202 560 Sk, a b/ za sťaženie spoločenského uplatnenia z výpočtu: 827 (počet bodov) x 60 Sk (hodnota jedného bodu x 20 (násobok zvýšenia) – 20 % = 793 200 Sk, postupoval správne. Žalobcom v dovolaní uvedený iný výpočet náhrad nepovažuje dovolací súd za správny a dodáva, že žalobca len v dôsledku nesprávnosti názorov v otázke, či a ako mala byť (resp. bola) pri výpočte zohľadnená miera zavinenia pracovného úrazu žalobcom, dospel k záveru, že súd prvého stupňa základné bodové ohodnotenie bolesti nezvýšil na 5-násobok (ale 6,5-násobok) a sťaženia spoločenského uplatnenia nezvýšil na 20-násobok (ale 25-násobok). K tejto argumentácii dovolateľa o inom vyjadrení primeranosti zvýšenia základného bodového ohodnotenia súdom prvého stupňa dovolací súd uvádza, že z rozsudku Okresného súdu Poprad z 18. mája 2007 č.k. 11 C 798/2002-430 nevyplýva, že by súd prvého stupňa túto primeranosť odchylné posúdil – Okresný súd Poprad sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu o primeranosti 5-násobného zvýšenia základného bodového ohodnotenia (v prípade náhrady za bolesť) a 20-násobného zvýšenia základného bodového ohodnotenia (pri náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia), čo aj osobitne zdôraznil konštatovaním, že rešpektoval „pokyny Krajského súdu v Prešove obsiahnuté v uznesení z 30. januára 2007 č.k. 10 Co 20/2006“. Obsah spisu nedáva podklad pre stotožnenie sa s názorom dovolateľa, že súdmi priznané násobky zvýšenia základného bodového ohodnotenia neboli primerané

rozsahu poškodenia jeho zdravia alebo že nemajú základ v správnej aplikácii alebo interpretácii právnej normy.

K výhradám žalobcu z hľadiska aplikácie vyhlášky č. 32/1965 Zb. súdmi nižších stupňov treba uviesť, že súd pri aplikácii určitého všeobecne záväzného právneho predpisu je povinný riadiť sa jeho ustanoveniami, pokiaľ sa vzťahujú na prejednanú vec. Súd nemôže nerešpektovať právny predpis (interpretovať ho spôsobom, ktorý tento predpis neumožňuje) s odôvodnením, že daný predpis je vývojom prekonaný (lebo nezodpovedá ekonomicko-sociálnym pomerom v čase jeho aplikácie alebo výškam náhrad poskytovaným súdmi v iných konaniach) alebo že nezodpovedá Ústave Slovenskej republiky alebo jej ústavným zákonom. Len ak súd pred rozhodnutím vo veci dospeje k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, konanie preruší a návrh postúpi ústavnému súdu na zaujatie stanoviska (§ 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Odvolaciemu súdu preto nemožno vytknúť, že postupoval podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb. alebo že by ju interpretoval spôsobom, ktorý nezodpovedá jej účelu alebo zmyslu jej jednotlivých ustanovení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov dovolanie zamietol (§ 243b O.s.p.).

V dovolacom konaní nebol žalobca (procesne) úspešný. Dovolací súd nepriznal žalovanej a vedľajšej účastníčke náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2009

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková